

DE BOEVENVERSCHRIKKER

Twee schaduwen sluipen door de nacht.
Schaduwen met slechte plannen.
Soms schijnt de maan tussen de wolken door,
precies op een kleine boerderij.
In het bos roept een uil.
Verder is de nacht stil en donker.
Het boerderijtje ook.

Opeens sist een stem:
'Daar is het, Boon.
Volgens mij legt iedereen te maffen.'

De schaduwen sluipen dichterbij.
Over een muurtje ...
Over een hek ...
Het moestuintje in.

Jeroen Schipper
De zombie van opa Tom. De Groenteboef
© 2020 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Illustraties: Iris Compriet
Trefw.: avontuur, boeven, verjaardag, groente
NUR 282
ISBN 978 90 448 3787 2
D/2020/4124/240
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com
www.jeroenschipper.info
www.iriscompriet.art

Daar staat een slappe vogelverschrikker
met op zijn schouder een slapende kraai.

De dunne schaduw zegt:

‘De baas had gelijk, Knol.

Mot je die reusachtige pompoenen zien.

En die tomaten, kolossaal!

En wat een knotskommers!’

De dikke schaduw antwoordt:

‘SSSSST, ik ziet het, Boon.

Maar doe es een beetje kalm.’

Hij grinnikt.

‘Straks maak je die maffe vogelverschrikker
nog wakker.’

De dunne schaduw gniffelt:

‘Nou, nogal niet zo’n beste vogelverschrikker, Knol.

Kijk, er zit gewoon een vogel op zijn schou...’

Opeens staat hij stil.

Hij snakt naar adem.

‘K-K-KNOL!
K-K-KIJK! Hij ... hij ... hij beweegt!’

‘Nou en? Kraaien bewegen wel vaker.’

‘Nee, n-n-niet de kraai.

D-D-DIE VO-VO-VOGELVERSCHRIKKER!’

‘Zeg, Boon, geen geintjes meer nou.

De baas heb gezegd ...’

Maar het is geen geintje.

De vogelverschrikker ritselt ...

En kraakt ...

Hij tilt zijn hoofd op.

Langzaam gaan twee grote ogen open.

Een schorre stem zegt:

‘Wie is daar?’

De boeven springen van schrik bijna een
meter de lucht in!

Dan rennen ze gillend het bos in,
dwars door de donkere nacht.

GESCHROKKEN

In de boerderij gaat licht aan.
Een klein mannetje komt naar buiten.
Hij heeft een korte witte baard
en een lang blauw nachthemd.
'ADOE!' Wat is dat voor lawaai?

Het mannetje rent naar de moestuin.
Daar hoort hij iemand snikken.
Hij loopt naar de vogelverschrikker toe
en slaat zijn arm om zijn schouder.
'Wat is er gebeurd?'

De vogelverschrikker bibbert:
'E-e-engige schaduwen!
Vlakbij!
Het waren b-b-boeven, denk ik.
Ik schrok me dood!'

De kraai, die op een paal is gehopt, krast:
'Kraa! Kan eigenlijk niet ...'

'HUH?'

'Nou, jij bent toch al dood, een soort van? Kraa!'

De vogelverschrikker zucht.

'O ja, vergeten ... Dommig.'

Het mannetje zegt:

'Nou, volgens mij zijn zij ook enorm geschrokken van jÓu.

Die komen niet gauw meer terug.

Kom maar mee naar binnen.

Het wordt toch al bijna licht.

We gaan vast ontbijten, Zombie.'

DE ZOMBIE VAN OPA TOM

De vogelverschrikker is dus een zombie.
En het mannetje heet opa Tom.

Opa Tom was vroeger schatzoeker.
Hij reisde heel de wereld over.
Maar nu is hij met pensioen.
Zijn boerderij staat vol vreemde schatten.
Geheimzinnige maskers.
Oeroude boeken.
Glazen potten met glibberdingen.
Er woont een mummie in een grote klok.
En in de kelder staat een mompelende kist.

Die zombie is hier eigenlijk per ongeluk.
Opa Tom vond hem na een spannend avontuur in
zijn koffer.
Tussen de vuile sokken en onderbroeken.
Ze vonden elkaar meteen aardig.

Zombie wilde graag blijven en helpen op de boerderij.
Maar dat viel niet mee.
Bij het eieren rapen brak hij alle eieren.
En de koeien schopten toen hij ze wilde melken.
Omdat hij ijskoude vingers heeft.

Maar de moestuin verzorgen ging wel goed.
Héél goed zelfs!
De pompoenen zijn nu dikker dan ooit.
De komkommers zijn langer en
de tomaten roder.
Want hij zingt voor ze.
Zombie is nu dus tuinman.
Én vogelverschrikker.
Maar vogels verschrikken
kan hij niet zo goed.
Want zijn beste vriend
is een kraai.
Tja ...

Opa Tom vindt het
wel best zo.

